

Predmet: Mitrović Radoslav i drugi – slučaj Suva Reka/Suharekë
Broj predmeta: K.V. br. 2/2006

Glavni pretres: 2.07.2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Bogoljuba Jovanovića

Pre rata radio je u SUP-u Leskovac. Na Kosovo je krenuo 26. 03.1999. u prepodnevnom časovima sa četom iz Leskovca. Na Kosovu je bio zamenik komandanta 87. odreda. U isto vreme, krenule su i jedinice iz drugih SUP-ova sa juga Srbije. Preko Brezovice su došli u Prizren. Stigli su u popodnevnom časovima. Smestili su se u prostorije firme *Voćar*. U tom preduzeću su bili nekoliko dana, a onda su prešli u Orahovac/Rahovec gde su obezbeđivali komunikaciju od Orahovca/Rahovec prema Mališevu/Malsihevě i deo puta prema Suvoj Reci/Suharekë. Komandant 87. odreda je bio Zoran Randelović. Ne može da se seti da li je tih dana sreo komandanta Mitrovića, ali ga je poznao. Nije odlazio u Suvu Reku/Suharekë tih dana. Prvi put je otišao u Suvu Reku/Suharekë posle pogibije komandanta 87. odreda Zorana Randelovića. Kada je boravio u Suvoj Reci/Suharekë bio je smešten u zgradi neke škole koja se nalazila pored hotela.

Predsednica Veća je predočila svedoku da je optuženi Mitrović u svojoj odbrani naveo da je 26. 03.1999. u školi u Suvoj Reci/Suharekë boravila Leskovačka četa, a na to je svedok odgovorio da Leskovačka četa nikada nije bila u Suvoj reci/Suharekë, a da je on dolazio posle pogibije komandanta. Svedok je imao kompletnu odgovornost za četetu iz Leskovca, koju je odveo u Prizren.

Saslušanje svedoka Dobrivoja Vitoševića

U martu 1999. godine bio je načelnik OUP-a Suva Reka/Suharekë. Pre nego što je postavljen na to radno mesto radio je u SUP-u Prizren. Na mesto načelnika OUP-a Suva Reka/Suharekë postavio ga je načelnik SUP-a Prizren, koji mu je rekao da je njegova funkcija samo da predstavlja OUP pred civilnim strukturama u Suvoj Reci/Suharekë i da nema ništa sa uniformisanim policajcima.

Pre proglašenja ratnog stanja u OUP-u su održavani jutarnji kolegijumi, na kojima su učestvovali komandir stanice policije, zamenik komandira i pomoćnik komandira. Povremeno su prisustvovali i komandiri jedinica iz uže Srbije, koji su bili raspoređeni na Kosovu. To su bili komandiri četa 37. odreda, Zoran Siketić i Goran Veličković, zatim komandant 87. odreda Zoran Randelović i komandir čete iz tog odreda Mile Grkajac. Međutim, proglašenjem ratnog stanja situacija se promenila. Sve te starešine, koje su dolazile na kolegijum, povučeni su u svoje štabove. Proglašenjem ratnog stanja svedok je postao član Opštinskog štaba civilne zaštite u Suvoj Reci/Suharekë i prisustvovao je sednicama Štaba. Više nije bio u vezi sa događajima u OUP-u. Nije imao precizne informacije sa terena. Dobijao je jedino izveštaje od Dežurne službe. Kad je objavljeno ratno stanje, povremeno su dolazile depeše u vezi sa postupanjem prema civilima. To se odnosilo na pruženje humanitarne pomoći civilima. Policija je albanskom stanovništvu, koje je bilo u zbegovima dostavljala vodu i hranu. Nije nosio uniformu, uvek je išao u civilnom odelu.

Neposredno pred početak rata teroristi su ubili dvojicu braće Mihajlović, iz sela Mušutište/Mushitshite. Takođe, bilo je dosta otmica Srba. Zbog toga, on je kao načelnik OUP-a

bio izložen pritisku od civilnih vlasti u gradu da smeni dvojicu Albanaca koji su radili u OUP-u. Takođe pre rata bilo je slučajeva ubijanja terorista i svi ti incidenti su evidentirani. Pre početka rata u OUP-u Suva Reka/ Suharekë funkcionisala je kriminalistička operativa u okviru koje su radili kriminalistički tehničar, operativac za privredni kriminal i operativac za klasični kriminal. Međutim, kad je počeo rat, oba ta operativca su napustila posao, tako da su sve uviđaje na području Suve Reke/Suharekë obavljale uviđajne ekipe iz SUP-a Prizren.

Odmah po objavljivanju ratnog stanja, policija je izmeštena iz zgrade OUP-a, prvo u zgradu osnovne škole u Suvoj Reci/Suharekë, a onda, kad je i ta zgrada postala ugrožena, po privatnim kućama. Policijske jedinice su bile smeštene u hotelu *Balkan*, ali kad je bombardovana zgrada SUP-a u Prištini, došlo je cirkularno pismo da se i oni izmeste u privatne kuće.

Svedok je odmah na početku bombardovanja primetio da se albansko stanovništvo iseljava, neke grupe su otišle prema Albaniji, neke u Crnu Goru, a neke u Makedoniju. Mnoge albanske kuće su bile napuštene, bile su paljene i pljačkane. Jednom je Zoranu Siketiću, komandiru čete, rekao da ne pale i ne pljačkaju kuće. On nije imao ovlašćenje da Siketiću to službeno naredi, ali mu je to rekao u drugarskom kontekstu.

Poznato mu je da je postojalo osmatračko mesto u vinarskom podrumu, koje je bilo u sastavu preduzeća *Metohija vino*. Policija je obezbeđivala zgradu OUP-a i kada je policija bila izmeštena. Ne zna da li je postojalo i osmatračko mesto na zvoniku crkve, kao ni to da li su na nekoj od osmatračnica bili policajci sa snajperima.

U OUP-u Suva Reka/Suharekë postojala je jedna soba za zadržavanje pritvorenih lica, ali su oni tu držani kratko i odatle su upućivani u Prizren. Nikad nije čuo za Abdulaha Elshanija.

Dobro je poznavao Bobana Vuksanovića, koji je bio lekar i u vreme ratnih dešavanja direktor Doma zdravlja. Inače, ranije je bio predsednik opštine. Imao je veliki autoritet i kod albanskog i kod srpskog stanovništva. Za vreme rata nosio je uniformu i misli da je bio angažovan u Teritorijalnoj odbrani.

Za stradanje porodice Berisha nije čuo u vreme kada se to desilo. Saznao je nakon što su izbegli u Srbiju. O tom zločinu se «šuškalo» među policajcima koji su izašli sa Kosova. Međutim, on se nije detaljnije raspitivao. Nije hteo da se meša u to da ne bi na sebe navukao neku sumnju. Inače, nikoga od ubijenih članova porodice Berisha nije poznavao. Poznavao je Jashara Berishu, koji je bio izvanredan čovek. Imao je njegov kućni broj telefona i zvao ga je kad god bi trebalo da uzme gorivo. Jashar bi dolazio na pumpu i izdavao gorivo.

O ubistvu Jashara Berisha ne može ništa da kaže.

Na sastancima Civilne zaštite raspravljalo se uglavnom o prikupljanju stoke, jer je pretila glad u opštini Suva Reka/ Suharekë, s obzirom da je bilo ratno stanje i da se ništa nije radilo.

Kad je počelo bombardovanje, načelnik SUP-a Prizren poslao je Milutina Miljkovića u OUP Suva Reka/Suharekë. Miljković je imao ista ovlašćenja kao i svedok i pomagao mu je u poslu. Ne zna zbog čega je Miljković poslat u Suvu Reku/ Suharekë.

Aktivnosti i dejstva 37. odreda PJP odvijala su se na potezu Suva reka/ Suharekë – Orahovac/Rahovec i pripadnici tog odreda su te aktivnosti zvali «čišćenje terena». O akcijama tog odreda svedok nije imao nikakve informacije. Komandant i komandiri 87. odreda nisu imali nikakvu obavezu prema njemu.

Za rezervni sastav policije u OUP-u Suva Reka/Suharekë bio je zadužen pomoćnik komandira Nenad Jovanović. Svedok se povremeno viđao sa komandrom stanice policije u OUP-u Suva Reka/ Suharekë Radojkom Repanovićem, ali nisu razgovarali o pitanjima bezbednosti u Suvoj Reci/Suharekë. Poznaje Milorada Nišavića koji je bio samo smešten u stanici OUP-a, ali je bio detaširani organ Službe državne bezbednosti, čiji je starešina bio u Prizrenu. Oni su mu ponekad dostavljali pojedine informacije, ali on nije imao obavezu da im dostavi povratnu informaciju.

Poznavao je policajca Velibora Veljkovića. Zna da je nešto bio istraumiran i psihički nestabilan, tako da je radio neke administrativne poslove.

Fond za humanitarno pravo